

[Brusvang.]

vil anse det for at være fuldstændig i strid med alt, hvad der er rimeligt, om denne problemstilling, om løsningen af disse problemer skulle væltes ud på befolkningen i en situation, hvor vi altså selv måtte give op. Dette kan ikke være hensigten.

Gert Petersen (SF):

Jeg forstår, at centrum-demokraternes ordfører har indført en ny målestok for sit partis afgørelser af, hvad der er rigtigt eller forkert. Jeg ved ikke, om det gælder for hele partiet eller kun for ordføreren: når Gert Petersen er betænkelig, så er han tilfreds. Det vil altså sige, at hvis jeg ser sur ud, så føler centrum-demokraternes ordfører, at nu er han på rette vej, mens hvis jeg smiler, så er han meget betænkelig, og så må han omgående lægge kursen om. Jeg vil tilråde, at man indretter sig lidt mindre primitivt, når det drejer sig om at finde ud af, om man er på den rette kurs eller ikke.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre, fordi der jo i virkeligheden ikke fra den side, som har forsvaret forliget, er givet mange svar, som der er anledning til fra min side at replicere over for.

Et af hovedspørgsmålene var, om dette forlig overhovedet får de ønskede virkninger. Venstres ordfører var meget stolt af, at venstre havde peget på hele omkostningsproblemet og havde taget det op, og så fortsatte han: Nu vel, man kan diskutere, hvordan det skal løses, om dette er den teknisk rigtige løsning osv. Ja men det, som jeg sagde — og jeg tror egentlig også andre ordførere sagde det — var, at dette er teknisk set en aldeles urigtig løsning, som ikke klarer omkostningsproblemet. Hele den diskussion gik den pågældende ordfører såvel som andre ordførere, der støtter forliget, uden om.

Det er ikke blevet modbevist, at sådan som tidsfaktoren gør sig gældende, så vil de elementer i forliget, som virker generende for beskæftigelsen, netop blive udløst på et tidspunkt, hvor de internationale konjunk-

turer truer beskæftigelsen overmåde meget, så vidt, at vismændene forudsiger en underbeskæftigelse på en 6-7 pct., nemlig til efteråret. Derfor kan der være god mening i at spørge forligspartierne, om de overhovedet ikke har gjort sig tanker om effekten af dette forlig, af de forskellige elementer i det. Det er altså det, man ikke rigtig har kunnet få noget svar på. Konklusionen må blive den indlysende, at de ikke har gjort sig tanker, men at det her har drejet sig om at slutte et forlig for forligets egen skyld. Man skulle demonstrere noget nyt, er der blevet sagt, her i folketinget. Det eneste nye består i den ejendommelige alliance, som er indgået, for hvad forligets elementer angår, ja, så er man sandelig gået tilbage i tiden for at finde dem frem. Der er intet nyt i dem.

Hr. Per Hækkerup kom med en reprimande til mig, idet han var af den opfattelse, at jeg havde refereret fra interne drøftelser mellem to partier, nemlig socialdemokratiet og SF. Må jeg sige, at det har jeg ikke, og det gør jeg naturligvis ikke, medmindre jeg en dag udgiver min dagbog. Jeg har forstået på den forhenværende statsministers dagbog, at så må man godt. Det, jeg gjorde, var, at jeg henviste til udvalgsdrøftelser i marts 1973 og de forslag, som den daværende regering lagde frem i udvalget, og som den også uddelte til pressen; det var forslag, som en række partier i udvalget, derunder SF, sagde nej til.

Der er en diskussion løbende, kan jeg forstå, om afslutningen af flertalsudtalelsen i betænkningen, sætningerne om det dybtgående arbejde med henblik på en offentlig udgiftsreform, der kan nedbringe de statslige udgifter og dermed muliggøre en sænkning af indkomstskattetrykket. Jeg skal ikke blande mig i diskussionen mellem hr. Brusvang og hr. Per Hækkerup, men jeg vil blot sige, at hr. Per Hækkerup brugte, og det var meget interessant for mig at høre, et andet ord, da han ligesom refererede, hvad der står her. Han talte om, at socialdemokratiet var interesseret i langsigtede besparelsesbestrebelse, og det har man været hele tiden,